

Sävbåten anländer till båtmuseet 26 augusti 2010. Donatorerna Monica och Jerker Johnson i vita jackor. – Foto Göran Strömfors.

Boliviansk sävbåt i Kvarkens båtmuseum!

Ibland överträffar verkligheten fantasin.

Vem skulle tro att man i Kvarkens båtmuseum i Åminne, Malax, kan bese en boliviansk sävbåt? Men det kan man! Hösten 2010 erhöll båtmuseet som donation en sävbåt från Bolivia av **Monica och Jerker Johnson**, Vasa. Åren 2006–2009 arbetade Jerker som *chief adviser* för Statistiska centralbyråns i Sverige biståndsprjekt i Bolivia. Med i bagaget hem till Vasa fanns sävbåten.

Av en slump träffade Jerker vid Titicaca-sjön (3812 m.ö.h.) en båtbyggare, **Demetrio Limachi**, som med sina tre bröder och ännu en kompanjon 1971 i Marocko byggde *Ra II*-sävbåten åt den norske etnografen och äventyraren **Thor Heyerdahl** (1914–2002). Med sävfarkosten styrde hans besättning över Atlanten från Marocko till Barbados i Västindien på 55 dagar. Därmed visade han att även forntida sjöfarare kunde krossa Atlanten.

Demetrio Limachi. Foto Jerker Johnson.

Jerker frågade om Demetrio kunde bygga en sävbåt också åt honom. Det kunde han, och han byggde den ensam. Efter att båten hämtats till Finland väckte den sommaren 2010 stort uppseende under paddelturer vid stränderna i Kronoby. Då båten inte håller "för evigt" i vattnet beslöt paret Johnson att donera den till Kvarkens båtmuseum.

Under vintern 2010–2011 har sävbåten torkats i varmt utrymme och från sommaren 2010 är den utställd i båtmuseet.

Båtbyggarna i Bolivia har även levererat sävbåtar till Kon-Tiki Museet i Oslo där *Ra II*-farkosten finns utställd.

Göran Strömfors (nov. 2020)

Traditionell sävbåt på Titicaca-sjön, Bolivia. – Foto Dennis Jarvis, Halifax, Canada. Wikimedia Commons

Tömma ryssjan

Bilden kunde lika gärna ha varit i Malax, Åminne, men det som inte riktigt stämmer som jag ser det är att ryssjan tömmes tydligen intill land när båten är ansluten till bryggan. Malaxborna brukade tömma ryssjorna till sjöss och "lippa" fångsten direkt i båten som i regel är försedd med lämpliga kärl för uppbevaring av fångsten. Just därför att ryssjan fortsätter att fyllas med fångst medan fiskargubbarna är på väg hem över havet.

Alla närvarande på bilden intresserar sig för vad som finns i bragden. Männen med hatt och cigarr i mun, förutom ynglingen som kanske får hålla i så länge. Kvinnan i mitten med sitt vita huckle och söndagsmundering hjälper till så gott hon kan – och vem vet, det kanske rör sig om en fridens förmiddag. Sällskapet är inte ensamma, ty i bakgrunden syns som man får tro ytterligare ett fiskelag vid bryggan.

Vad som inte framgår är storleken på fångsten, men det kan ju vara av sekundär betydelse i just detta ögonblick för fotografen vill föreviga en händelse i tiden.

Bror Antus

Bilderna ovan är från ett gammalt postkort i Bror Antus ägo. Bilden är fotograferad 1915 i fiskhamnen vid Sjöboacken i Kaskö. Kortet har getts av Elsa Brännback med en hälsning till Matilda Österback, båda Malaxbor. – Bilden nedan till vänster visar ett båttlag från Björkö, Korsholm, som vittjar sin strömmingsryssja ute till havs. Bilden ingår i Mikael Herrgård's bok *Kust- och älvfiske – människorna, arbetet och båtarna* (2008), utgiven av Kvarkens båtmuseum/Malax museiförening.

Foto © Mikael Herrgård.

Strömmingsryssja,
donerad till Kvarkens
båtmuseum 10.9.2020
av Håkan Bonn, Malax.

Foto och sidans layout: Göran Strömfors.

Bilder på nötta skosulor och slitna klackjärn. Mittbilden visar ett exempel på en förstärkt skosula. Underlaget finns i Åhlen och Åkerlunds katalog från 1932 i Sverige, och såldes i askar om 100 st. Hästskoliknande klackförstärkare i metall experimenterades av militären under världskriget och inte att förglömma: "man tager vad man haver" – och jämför då med det spikliknade korset på klacken! Ovan ett par fina "nåb-bar" för stövlar. Bilden nedtill visar olika isbroddar i Kvarkens båtmuseum. Foten: Bror Antus och Göran Strömfors (även layout).

Rostad brodd med taggar.

Fiskare på hal is – här behövs broddar med taggar! Foto Johannes Eriksson 1930.

Skoskyddare

Nöden är uppfinningarnas moder sägs det. Och varför inte applicera detta uttryck på våra väl nötta skosulor i läder. Skosulor av läder var väldigt utsatta för nötning och framför allt militärer med ibland långa marscher och fiskare som ibland kunde färdas på blanka isar behövde fäste för avspark. Slitna pjäxor behövde en översyn då och då och försågs med en mjukare variant som formades efter underlaget efter mångårig användning. För att förlänga livet på sulan och även klacken placerade man stift eller plåtbrickor i skosulan och på det sättet förlängdes livet på skon och klacken. Tillfällig användning av brodd (-ar) som fästes med remmar över skon användes som ett måste vissa tider på året.

Klacken har sin egen historia därigenom att denna försågs ibland med stift och ibland med klackjärn.

Underlag för pjäxor stora och små finns att beskåda på Kvarkens båtmuseum i Malax Åminne.

Bror Antus

Människan bakom föremålet . . .

I vårt båtmuseum finns allehanda föremål. De flesta noterade med namn, datum när de fåtts och donator. Men ofta saknas uppgifter om vem som använt dem. Det är intressant att ibland söka människan bakom föremålet.

När **Gerda** och **Henrik Wiklund** donerade en bandhake och två båttvingar som tillhört **Jakob Holmudd** (1860–1920-talet) i Nämpnäs, Närpes, var det inget speciellt med det. Men sedan framkom ett par bilder, en blekt målning, ett skutbygge i miniatyr . . .

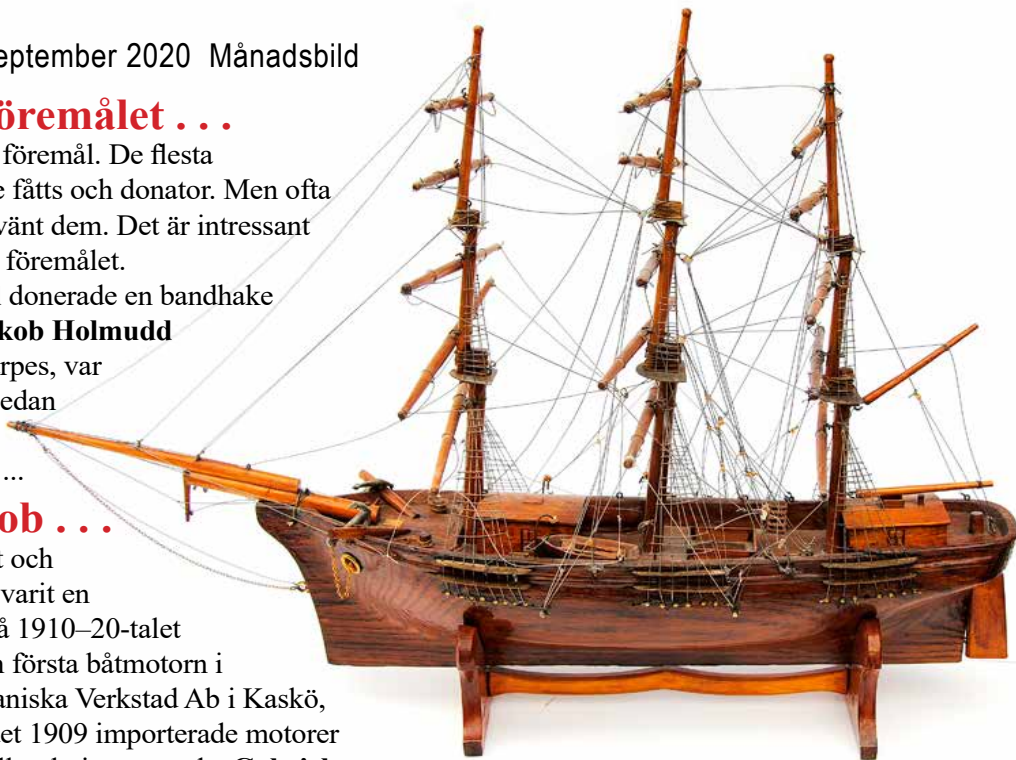
Några rader om Jakob . . .

Det visar sig att Jakob, som byggt och använt tvingarna och bandhaken, varit en "ivrig och skicklig båtbyggare" på 1910–20-talet och att han redan 1910 inköpt den första båtmotorn i Nämpnäs från G.Grönlunds Mekaniska Verkstad Ab i Kaskö, som de första åren efter grundandet 1909 importerade motorer från Amerika, innan egen motortillverkning startade. **Gabriel Grönlund**, motorlörd i Amerika, återvände till Kaskö i början av 1900-talet och grundade verkstaden.

. . . och föremålen får nytt liv.

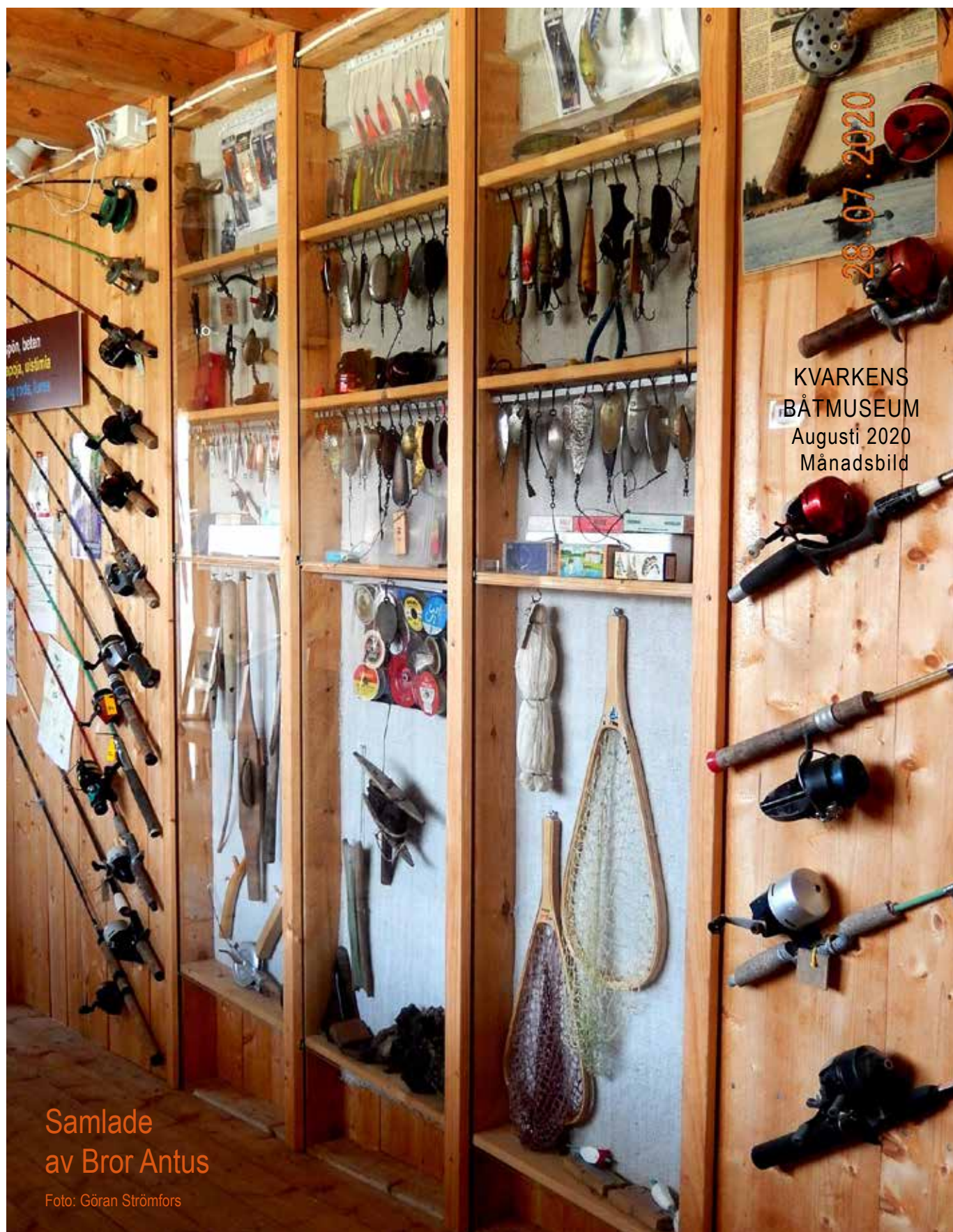
Se **Jakob Holmudd** i snickarboden! Många av verktygen användes säkert av Jakob när han gjorde tvingarna för sina båtbyggen och bandhaken för tunngöromål, samt när han snidade ihop miniatyren av en österbottnisk skuta, troligen av Nämpnäs-modell. På ett fotografi av hemgården (färglagt i efterhand) syns **hustrun Kristina** (1868–1945) suddig till höger, och **dottern Edit Maria** (1894–1959; Gerdas mor) nära dörren. Gården finns än idag (2010) kvar invid Österfjärden i Nämpnäs, mittemot **Stella Polaris-minnesmärket**. Jakob var en mångsysslare, tydligen med ena foten på land, den andra i sjön.

Göran Strömfors

Källor: Gerda och Henrik Wiklund samt boken *Bygdeminnen från Nämpnäs* (1991). Bilderna: Wiklunds hemarkiv (s-v bilder: okänd fotograf); bilderna skannade/fotograferade av Göran Strömfors för Malax museiförenings bildarkiv / GS/okt-09

Samlade
av Bror Antus

Foto: Göran Strömfors

28.07.2020
KVARKENS
BÅTMUSEUM
Augusti 2020
Månadsbild

Kastspön, drag och beten

Kvarkens båtmuseum är öppet 30 juni–9 augusti 2020, tisdag–söndag kl 13–18.

Välkommen - Tervetuloa - Welcome! Malax museiförening

KVARKENS
BÅTMUSEUM
Juli 2020
Månadsbild

Boliviansk
sävbåt

Afrikansk kanot
från Guinea

Trevlig sommar!

Kvarkens båtmuseum är öppet 30 juni–9 augusti 2020, tisdag–söndag kl 13–18.

Välkommen - Tervetuloa - Welcome! Malax museiförening

Bragderna hängs på gistvallen efter "letase" i Molpe. Foto Alvar Enberg.

UTGÅR MAN FRÅN EN FISKEBRAGD tillverkad i bomull, lin eller annat naturmaterial så kan med en viss behandling bragdernas liv förlängas genom att behandla dem med en vätska som vi här på bygden kallar letanväska, eller leta på dialekt i Malax.

Under årens lopp har bomull, lin, hampa o.s.v. i fiskebragder ersatts med ett mera motståndskraftigt material. Ett material som i färg och form och utseende betänkligt avviker från forna dagars nätversioner. För att de gamla bragderna skulle bli "fiskligare", mera hållbara och få "rätt färg" impregnerades de i en "leta"-vätska, som framställdes med varierande ingredienser på olika håll längs den österbottniska kusten. Namnet på vätskan varierade också i dialekterna. Nedan exempel på hur leta-vätskan kunde framställas på olika håll.

1) Letin = 100–120 liter vatten och omkring 60–80 liter fjolårets grankottar samt 2 kg lutsten kokas i två timmar varefter man med en fiskhäv "lippar" bort kottarna, sedan var det bara att blöta bragderna i lösningen.

2) På 1970-talet såldes över disk litervis White Spirit (lacknafta) som blandades med karbolineum. Användaren av vätskan fick själv blanda mängden före användningen.

3) Följande recept erhöll Göran Strömfors av Alvar Rosbäck i Molpe år 2005. Det här blandades i Alvars stora nu donerade tråg: 180 liter vatten, 3 kg lutsten, 40 liter stenkoltjär, 30 liter becolja (15 liter karbolineum kunde ersätta becoljan).

Vattnet kokades först tillsammans med lutstenen. Kokningen skedde samtidigt i flera kokgrytor. Det kokheta vattnet slogs därefter i tråget. Stenkoltjärn och becoljan tillsattes i vattnet, och tjärn och

oljan löste sig i det heta vattnet och allt blandades om i tråget. Då leta var väl blandad bars den med ämbare till en 200 liters oljetunna, som låg över en eldstad. I tunnans övre del fanns en öppning så stor att ett ämbare rymdes igenom. Efter kokningen, när leta var klar, bars den med ämbare till letantråget.

Fiskbragden (ryssjor, skötar, nät) sattes i tråget och med ett fat öste man leta över den.

Till sist skulle bragden spännas ut på gistvallen för att torka. Torkningstiden berodde på vädret (regn o.dyl.) och på hur kraftig blandningen varit. Normalt torkade bragden på 2–3 dagar. Med tunn blandning och sol på en dag. Vid sämre väder och kraftigare blandning kunde torkningen ta en vecka.

Alvar och Torsten Rosbäcks storryssa på torkning i Molpe.

4) Munsala-receptet nedan erhöles 2009 av bröderna Widner i Monå. De använde en "röuvgryta" av gjutjärn, som rymmer 240 liter. Inköpt som ny av Joel Widner via Monå Hlg. Grytan användes när man "röuvade", impregnerade, vinternoten och olika nät. I "röuve" blandades tjära, spillolja, lutsten och grankottar. Man kokade brygden 2–3 timmar. Därefter var "röuven" klar för användning.

5) Vid letase av ryssjor användes en blandning av bark, grankåda och frön från kottar. Okänt vilken vätska. På uppläggsytan/-bordet (nr 5 i bilden nedan) placeras ryssjan och över den öses den hemkokta letanväska.

Vid impregnering av bragder användes bunkar, tråg, grytor, rännor, hinkar m.m. samt skyddskläder som förkläde och handskar. En del av den nämnda behandlingsmetodens utrustning finns att beskåda på Kvarkens båtmuseum i Malax, Åminne.

Bror Antus

Letan-föremål i Kvarkens båtmuseum:

1–2 Alvar Rosbäcks stora tråg och hink, 3 tråg, 4 rondellbunke, 5 tjärbord, 6 letanränna och 7 oljetunna.

Färgbilder och layout: Göran Strömfors

Ovan bröderna Widners "röuv-gryta" från Monå.

Coronatider

Coronaviruset slår inte bara mot liv och hälsa, restauranger och industrier utan det handlar om kris för hela samhället. Och sällan har uttrycket "Ingen kan göra allt, men alla kan göra något" varit mer passande än just i dessa tider.

Våra museer hör till den grupp som just nu bör begränsa och undvika större människosamlingar. När vi samlas, bör vi därför sprida på oss och tillika acceptera vad som föreskrives av myndigheter. Vi som ligger i riskgrupp 70-plussare berörs betydligt kraftigare än våra ungdomar enligt expertisen. Det bästa för oss alla är att följa med utvecklingen av coronasmittan och se vart den tar vägen. Förhoppningsvis lämnar den oss alla så småningom. Dock kan inte undvikas att en del nära och kära drabbas.

I en värld där du vaknar upp och genast får reda på allt som president Trump gjort medan du sov är det bara vi som har koll på vad som hänt i byn.

I naturens kretslopp får vi finna oss i att det mesta i vår värld raderas och uppstår eventuellt på en annan plats och i en annan skepnad/form.

Bror Antus (20.4.2020)

◆◆◆ Tank och dunk ◆◆◆

Ljuddämpare

Bränsle-
dunk / -porr

Formad bränsletank

Bensintank
för utombordare

Bränsletank
för transport

Språksvårighet – nej, med **tank** förstår man en behållare för flytande vätska. Vätskan kan i sin tur bestå av olika stoff eller blandningar. Även benämningen dunk förekommer i samma syfte som tank.

Talar man om **dunk** så kan vi ansluta t.ex. ljuddämpare enligt bilden utförda i gjutjärn för motorbåtar. Materialet i tank och dunk kan variera som vi ser, t.ex, gjutjärn, plåt med yt-behandling, galvaniserad eller målad aluminium, plast, m.m.

Talar vi om tankar och dunkar i plast så har de ett registrerat märke ingjutet i artikeln som talar om bäst före datum eller tillverkningsdatum. Likaledes kan vi tillföra kärl avsedda för t.ex. gasol som av förklarliga skäl behandlas på sitt sätt som kolsyrepatroner, cigarettändare osv.

Bror Antus

En vägg i Kvarkens båtmuseums motorhall är tapetserad med gångna tiders bränsle- och oljebehållare, trattar och oljekannor. I mitten en bildserie om hur motorkälsen kom till Köklot. – Alla bilder är fotograferad i Kvarkens båtmuseum. Foton: Bror Antus (de små bilderna), Göran Strömfors (stora bilden; även layout).

~ Väg och vatten ~

SPÅREN AVSLÖJAR vinter som sommar vad som händer omkring oss i naturen. Även den lilla musen lämnar ett avtryck i naturen på sin väg till och från en tillfällig utfodring. Spåren över isen med en hastig inbromsning tyder på svaga isförhållanden och föraren föredrar att backa tillbaka samma väg han kom. Solstrålarna som vi i regel väntar oss är inte långt borta så här års även om de ligger lågt över horisonten. Skuggorna i skogen avslöjar även där vilken nivå solen hade vid fototillfället. Smältvatten i bäckar och diken söker sig till djupare vatten i grönskan.

Hur vägarna än slingrar sig så möter vi fiskaren på isen – när det begav sig. På Kvarkens båtmuseum i Åminne, Malax, kan besökaren studera ting som använts och delvis fortfarande kommer till användning både på vägar och vatten.

Text och bilder: Bror Antus

Fiskaren Josef Enholm i Petsmo, kanske på 1950-talet. Bilden lånad av Torleif Westerholm, Petsmo.

Sparkstöttingen

Fortskaffningsmedlens utmärkta egenskaper har länge varit kända för eller inom mänskligheten när till och med Fred Flinta i tiderna använde ett fordon – om man nu kan kalla det för ett fordon – men det gick att sparka sig fram med det. Och fram kom man troligen under alla förhållanden. Visste du att det också fanns en militärversion, hopfällbar dessutom.

Under vinterkriget i Finland övade manskapet via en sparkstötting utrustad med granruskor föreställande en pansarvagn att möta en fientlig sådan. Nöden har ingen lag heter det och manskapet förstod säkert vad de så småningom skulle möta i skogarna.

I nödfall kunde tre man färdas på varje sparkstötting, en man på vardera mede som sparkade och en man sittande på sätet med rygsäckarna i knäet, allt under förutsättning att det fanns en hyfsad framkomlighet. Tänker man sig tre mans besättning på en spark så vill det till att man har en frusen, skarp och någotsånär plan yta att röra sig på, bäst i så fall direkt på is.

Kvarkens båtmuseum har under sin verksamhet samlat på sig en del sparkliknade typer, som skiljer sig i storlek och utförande från varandra. Cirka 10 stycken är registrerade. Några försedda med en sits och en del utrustades med en låda som kunde bära aktuella bragder – och varför inte förse sparken med ett segel som vid goda vindförhållanden gav sparken en ordentlig skjuts! Sparkens enkla konstruktion garanterar dess livslängd i tiotals år om inte mera vid rätt behandling.

Bror Antus

Foton: Bror Antus (bilderna t.v. och bilden överst t.h.) och Göran Strömfors (de två nedersta bilderna t.h.; även layout)

Sparkstötting med segel (KBM-885) använd av Herman Kulmala, deponerad i Kvarkens båtmuseum av Nils Gästgivar 1990. Nedan några av de 10 sparkstöttingarna i båtmuseet, de flesta använda i fiske.

Januari 2020 Månadsbild
KVARKENS BÅTMUSEUM

Lite kallt om bena

Förmodligen ligger uppvärmningen i våra trakter inte så långt bortom vår horisont dvs. för nulevande, och vad framtiden har att komma med vet vi inte. Låt oss visa några bilder från Malax, Åminne, år 2005 för ca 15 år sedan när isen håller på att stabilisera sig och solen ser vi ligga längst bak i horisonten.

JANUARI-STARTEN PÅ DET NYA ÅRET kräver av var och en någon typ av sysselsättning, tankarna snurrar i huvudet – skall jag satsa på det eller det eller fortsätta som förut. Tidevarvet kan snabbt förändras, tänk bara på Brexit, ett politiskt ställningstagande (2019) utanför våra gränser vad det kan innebära. Oavsett vinst eller nederlag så verkar årstiden sköta sig själv vad vi än tycker och tänker.

Låt oss rikta en tanke till forna dagars säljagare i Kvarkenområdet, dessa som var helt beroende av isarna för att kunna röra sig fritt. En yrkeskår som nästan har försvunnit eftersom underlaget i form av frusna vidder håller på att försvinna.

En bild som visar en sälbössa nära inpå mekanismen för ett lyckat skott. Jägaren måste vara mån om sitt, bland annat geväret, för att på isarna ha en lyckad framgång. Hårt slitage i väglöst land gav sina skavanker inte bara på utrustningen utan även på utövaren, solbränd i skinnet men kroppsligen hunsad av väder och vind och ett matförråd som inte fanns. Likväl upprepades samma förfarande varje år så långt krafterna räckte. Det var ett etablerat gäng som länge har gått i arv och även till sägner.

Misströsta inte så länge vi kan se ljuset i tunneln.

Text och bilder: **Bror Antus**

